

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. D.**, zast. Mgr. Martinem Škrabalem, advokátem, se sídlem Zdíkovská 3029/59, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, za účasti osob zúčastněných na řízení: I. Ing. L. P., II. L. P., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2022, č. j. KK/614/SÚ/22-9, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 7. 2023, č. j. 77 A 68/2022-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Ostrov, odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutím ze dne 21. 3. 2022, č. j. MěÚO/13649/2022 (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“), vydal podle § 129 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), ve spojení s § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, dodatečné povolení na stavbu „*Tepelné čerpadlo k RD*“ (dále jen „stavba“ či „tepelné čerpadlo“) na pozemku parc. č. X v katastrálním území O. n. O., čímž osobám zúčastněným na řízení stavbu dodatečně povolil.

[2] Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Krajský soud neshledal uplatněné žalobní námitky důvodnými. Dospěl k závěru, že správní orgány nepostupovaly nezákonně, když s ohledem na technické parametry stavby (topný výkon v rozmezí 3,7 kW až 11,7 kW) předpokládaly, že se jedná o stavbu či zařízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) bod 9. stavebního zákona, u níž by v řádném povolovacím režimu podle § 96 odst. 2 písm. a) stavebního zákona místo územního rozhodnutí postačoval územní souhlas. Přestože žalobce nesouhlasil s umístěním tepelného čerpadla ve vzdálenosti menší než 2 metry od společné hranice jeho pozemku s pozemkem osob zúčastněných na řízení podle § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona, nemělo to vliv na skutečnost, že správní orgány vycházely z toho, že v daném případě měla být stavba povolena územním souhlasem, a nikoliv územním rozhodnutím. Souhlas žalobce jako osoby, jejíž vlastnické právo k sousednímu pozemku by mohlo být dotčeno umístěním daného stavebního záměru, podle krajského soudu v podstatě nahradilo vypořádání žalobcem uplatněných námitek podle § 89 odst. 6 stavebního zákona ze strany správních orgánů. Tím, že stavební úřad postupoval podle právní úpravy týkající se vydání územního souhlasu místo územního rozhodnutí, nebyla dotčena žalobcova procesní práva. Krajský soud poukázal i na to, že podle § 65 a násl. s. ř. s. žalobce může hájit pouze svá vlastní veřejná subjektivní práva, nikoli obecnou zákonnost postupu správních orgánů. Kromě toho § 129 odst. 2 věta sedmá stavebního zákona ukládá stavebnímu úřadu povinnost postupovat v řízení o dodatečném povolení stavby, o které zde šlo, přiměřeně podle § 90 téhož zákona. Z hlediska zachování žalobcových procesních práv by tudíž nedávalo smysl u stavby, u níž postačuje územní souhlas, vyžadovat souhlas žalobce. I kdyby správní orgány postupovaly tak jako v územním řízení, žalobci by se v souladu s § 129 odst. 2 poslední větou stavebního zákona nedostalo vyššího procesního standardu, než jakým je vypořádání jím uplatněných námitek.

[5] Krajský soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že osoby zúčastněné na řízení nepředložily k žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 3. 5. 2021 (dále jen „žádost ze dne 3. 5. 2021“) potřebnou dokumentaci stanovenou v příloze 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb (dále jen „vyhláška č. 499/2006“). Poukázal na to, že řízení o dodatečném povolení stavby má svou speciální úpravu, proto v něm není možné mechanicky aplikovat ustanovení týkající se řízení o vydání územního rozhodnutí. Zastavení daného řízení, kterého se dovolával žalobce, by tedy přicházelo v úvahu pouze za předpokladu, že by osoby zúčastněné na řízení neprokázaly splnění požadavků podle § 129 odst. 3 stavebního zákona a nepřiložily k žádosti ze dne 3. 5. 2021 podklady podle § 129 odst. 2 téhož zákona, což se nestalo. Nadto žalobce neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti potencionálně obsažené v takové dokumentaci neměl k dispozici, a neuvedl ani to, jak v důsledku chybějící dokumentace či nezastavení řízení podle § 86 odst. 4 stavebního zákona bylo zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv.

[6] Z obdobných důvodů krajský soud nepřisvědčil ani tvrzení porušení § 129 odst. 3 stavebního zákona ze strany správních orgánů, když podle žalobce měly samy zjišťovat splnění podmínek pro vydání dodatečného povolení stavby, i když důkazní břemeno leželo na osobách zúčastněných na řízení. Krajský soud však konkrétní skutečnosti, které by

pokračování

tomuto žalobcovu tvrzení nasvědčovaly, nenalezl. Nedošlo podle něj ani k tomu, že si stavební úřad sám opatroval podklady a ze své iniciativy uděloval stavebníkům výjimky z určitých pravidel. S žalobcem se krajský soud neshodl ani v tom, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jelikož v něm žalovaný pouze obecně shrnul, že stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výslovně u každého jednotlivého požadavku konstatovaly soulad záměru. Pokud chtěl žalobce rozporovat tento závěr, měl jednoznačně uvést, jakým konkrétním požadavkům na výstavbu stavba nevyhovuje.

[7] Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku, podle níž osoby zúčastněné na řízení netvrdily a nedoložily splnění podmínek uvedených v § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006“). Žalobce sice obecně uvedl, že byl postupem správních orgánů zbaven možnosti namítat nesoulad stavby s podmínkami podle § 25 odst. 1 uvedené vyhlášky, ale již nespecifikoval jak. Mimoto v průběhu celého řízení neuplatnil stran kritérií zde zakotvených kromě hluku a vibrací žádné jiné námitky, přestože měl postavení účastníka řízení. Samotným posouzením hluku a vibrací se přitom zabývalo závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Karlovarského kraje ze dne 26. 4. 2021, č. j. KHSKV 3778/2021/HOK/Daš-S10 (dále jen „závazné stanovisko KHS“). O uvedené stanovisko, spolu s technickými parametry tepelného čerpadla, správní orgány opřely svůj závěr, že stavba splňuje hygienické požadavky a s touto otázkou se vypořádaly přezkoumatelným způsobem. Žalobce jejich závěry ničím nezpochybnil.

[8] Krajský soud v napadeném rozsudku dovedl i to, že stavba vyhovovala požadavkům plynoucím z § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006, a nebylo tedy potřeba vést řízení o povolení výjimky podle § 25 odst. 5 téže vyhlášky. Upozornil, že větrací otvory tepelného čerpadla nelze zaměňovat se stavebními otvory ve stěně stavby na hranici pozemku ve smyslu § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006. Tepelné čerpadlo žádné stavební otvory nemá, a z povahy věci na něj proto nemůže dopadat zákaz plynoucího z § 25 odst. 6, věty druhé vyhlášky č. 501/2006. Smyslem zmíněného ustanovení je zabránit pronikání imisí na sousední pozemek, které by v důsledku nedodržení vzdálenosti 2 metrů bylo o to závažnější. Větrací otvory tepelného čerpadla však podle nákresu umístění jednotky a fotodokumentace připojené k protokolu o ústním jednání ze dne 15. 3. 2022 (dále jen „protokol ze dne 15. 3. 2022“) nesměřují na pozemek žalobce, ale na pozemek parc. č. 224/71 ve vlastnictví města Ostrov. Krajský soud poukázal na to, že žalobce nezpochybnil, že dodatečné povolení tepelného čerpadla odpovídá charakteru zástavby v souladu s § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006.

[9] Ve vztahu k námitce o nedostatečném a vnitřně rozporném odůvodnění souladu záměru s územním plánem města Ostrov (dále jen „územní plán“) krajský soud zdůraznil, že žalobce v odvolání namítal pouze to, že mělo být vydáno závazné stanovisko orgánu územního plánování, ale nebrojil proti věcnému posouzení souladu daného záměru s územním plánem, jak posléze tvrdil v žalobě. Žalovanému tedy nelze vyčítat, že se v napadeném rozhodnutí omezil na rekapitulaci závěrů stavebního úřadu, které nebyly odvoláním věcně zpochybněny. V tomto ohledu nedovodil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Současně doplnil, že tepelné čerpadlo jako zdroj vytápění je nepochybně nezbytným zařízením rodinného domu, které je podle územního plánu možné

umísťovat na všech druhých zastavitelných ploch. Odlišnou klasifikaci tepelného čerpadla nadto žalobce konkrétně neuvedl.

[10] Důvodným neshledal krajský soud ani žalobcovu tvrzení o chybějícím přezkumu závazného stanoviska KHS a o nezakotvení podmínek týkajících se nočního provozu tepelného čerpadla. Přezkum závazného stanoviska KHS byl totiž v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu podmíněný uplatněním příslušné odvolací námitky ze strany žalobce směřující proti jeho obsahu. Takové však neuplatnil. Argumentaci, že se závazné stanovisko KHS nezabývá hlučností tepelného čerpadla v noci a že příslib osob zúčastněných nařízení o útlumovém režimu tepelného čerpadla v noci nebyl převzat do podmínek dodatečného povolení, poprvé zmínil až v žalobě. Vzhledem k zásadě subsidiarity správního soudnictví vyplývající z § 5 s. ř. s. se tak krajský soud nemohl zabývat obsahem uvedeného závazného stanoviska KHS, neboť by tím nezákonně překlenul žalobcovu pasivitu ve správním řízení.

[11] Krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, že správní orgány nezohlednily zásadu ochrany pohody bydlení, do níž má být zasaženo v podob snížení kvality prostředí hlukem vydávaným tepelným čerpadlem, ve světle závěrů vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 6 As 189/2014-38. Dovodil, že skutkové okolnosti posuzované věci neposkytují podklad pro aplikaci závěrů plynoucích z uvedeného rozsudku. V něm se totiž jednalo o stavební záměr, kdy ke kotli na biomasu mělo být připojeno zařízení pro výrobu elektrické energie principiálně podobné parní elektrárně, tudíž tento provoz by měl podstatně negativní vliv na hlukové poměry v dané lokalitě. Žalobce by navíc v souladu s § 96 odst. 1 věta první stavebního zákona musel tvrdit a prokázat, že instalaci tepelného čerpadla v nynějším případě by se v dotčeném území podstatně změnily poměry. Z fotodokumentace připojené k protokolu ze dne 15. 3. 2022 však vyplývá, že vybavení rodinných domů tepelným čerpadlem není v dané lokalitě neobvyklé, přičemž žalobci se nepodařilo prokázat opak.

[12] Krajský soud k namítané absenci posouzení záměru z hlediska požární ochrany dodal, že tím, že u tepelného čerpadla s technickými parametry jako v nynějším případě není podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 9. stavebního zákona ve spojení s jeho § 96 odst. 2 písm. a) vyžadováno územní rozhodnutí nebo stavební povolení, nevykonává se u něj ani státní požární dozor; nespadá do žádné z kategorií vymezených v § 31 odst. 1 písm. b) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně.

[13] Žalobcův návrh na „nekonfliktní“ umístění stavby obsažený v žalobě pak krajský soud nepovažoval za řádně formulovaný žalobní bod, nýbrž toliko za vyjádření jeho představy o vhodnějším umístění tepelného čerpadla.

[14] Závěrem krajský soud shrnul, že i kdyby se žalobci podařilo prokázat, že správní orgány pochybily v tom, že bylo možné povolit stavbu územním souhlasem, musel by tvrdit, že v řízení o dodatečném povolení stavby byl v důsledku uvedeného zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Tomu však nedostál.

III.

pokračování

[15] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Nezákonnost závěrů obsažených v napadeném rozsudku stěžovatel předně spatřuje v nesprávném výkladu § 129 odst. 2 stavebního zákona ve vztahu k jeho § 86 odst. 4. Má za to, že uvedená ustanovení lze vykládat jenom tak, že pokud k žádosti o dodatečné stavební povolení není připojena potřebná dokumentace, stavební úřad by měl řízení o dodatečném povolení stavby podle § 86 odst. 4 stavebního zákona zastavit. Řízení o dodatečném povolení stavby neobsahuje vlastní úpravu týkající se zastavení řízení, proto odkaz na přiměřené použití § 90 stavebního zákona plynoucí z § 129 odst. 2 téhož zákona je třeba chápat široce a uplatnit zde principy a pravidla územního řízení. Opačný výklad by totiž byl v rozporu se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006-75, a zvýhodnil by černého stavebníka. Stěžovatel přitom v žalobě vysvětlil, že zvýhodnění osob zúčastněných na řízení spočívalo v požadavku stavebního úřadu na předložení menšího množství podkladů než v případě územního řízení.

[17] V této souvislosti stěžovatel rozporuje závěry krajského soudu vztahující se k dokumentaci staveb. Má za to, že stanovení potřebné dokumentace ve smyslu vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb nemá za cíl ochránit individuální práva účastníků řízení, ale zajistit dostatečné množství podkladů pro posouzení záměru stavebním úřadem. Bez takové dokumentace by stavební úřad měl řízení zastavit. Podle stěžovatele tedy není podstatné, zda v daném případě měl dokumentaci k dispozici stěžovatel, ale že osoby zúčastněné na řízení nepředložily dostatek podkladů pro posouzení záměru stavebním úřadem. Dotčení jeho individuálních práv je přitom zcela zjevné, neboť v případě zastavení řízení o dodatečném povolení stavby by se pokračovalo v řízení o odstranění stavby, ve kterém by bylo rozhodnuto o odstranění tepelného čerpadla, které jej obtěžuje nadměrným hlukem. Stěžovatel současně namítá, že napadený rozsudek je v této části nepřezkoumatelný, neboť krajský soud v odst. 45. uvedl, že stěžovatel opomíjí dvě podstatné skutečnosti, z nichž však v napadeném rozsudku zmínil jen jednu (že stěžovatel neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti, které by měly být uvedeny v dokumentaci, neměl k dispozici).

[18] Napadený rozsudek je podle stěžovatele nezákonný i v části týkající se závěrů o nočních hlukových limitech stavby. Poukazuje na to, že tepelné čerpadlo překračuje hlukové limity pro noční dobu (hluk 47 dB), přičemž tento problém má být vyřešen pouhým příslibem osob zúčastněných na řízení o tom, že tepelné čerpadlo bude v době od 22.00 hodin do 6.00 hodin v útlumovém režimu. Přestože stěžovatel souhlasí s krajským soudem v tom, že v odvolání proti napadenému rozhodnutí tuto námitku (směřující vůči závěrům závazného stanoviska KHS) neuplatnil, měl krajský soud v rámci materiální spravedlnosti přezkum zákonnosti tohoto podkladového aktu provést. Pokud tak neučinil, svým formalistickým přístupem zatížil napadený rozsudek vadou nezákonnosti, neboť potvrdil povolení stavby překračující hlukové limity. Stěžovatel poukazuje na to, že námitku proti hlukovým limitům v noční době a proti obsahu závazného stanoviska KHS uvedl v odvolání proti rozhodnutí ze dne 15. 6. 2021, č. j. MěÚO/34750/2021 (dále jen „rozhodnutí ze dne 15. 6. 2021“), které bylo prvním rozhodnutím stavebního úřadu v nyní souzené věci. To bylo následně žalovaným zrušeno. Stěžovatel měl za to, že tyto námitky již nemusí opakovat v odvolání podaném vůči rozhodnutí stavebního úřadu, o něž jde nyní,

pokud je již jednou uplatnil, a nesouhlasí tudíž s krajským soudem v tom, že v tomto ohledu byl zcela pasivní. Mimoto uvedená situace by nenastala, kdyby stavební úřad v rozhodnutí ze dne 15. 6. 2021 nepochybil, a to by nebylo žalovaným zrušeno. Sporná tak podle stěžovatele zůstává otázka správnosti postupu žalovaného, který se při přezkumu rozhodnutí stavebního úřadu nezabýval námitkami uplatněnými v prvním odvolání proti rozhodnutí ze dne 15. 6. 2021.

[19] Stěžovatel dovozuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů též z toho, že se krajský soud nevypořádal s jeho námitkou o porušení § 129 odst. 3 stavebního zákona ze strany správních orgánů a nedovodil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu. V tomto ohledu krajskému soudu vytýká, že svůj závěr o splnění požadavků podle § 129 odst. 3 stavebního zákona neodůvodnil konkrétněji, například s odkazem na jednotlivé podklady rozhodnutí. Z napadeného rozsudku ani z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů není zřejmé, zda stavba neodporuje požadavkům na výstavbu. Obecné konstatování o splnění těchto požadavků v jedné větě obsažené v rozhodnutí stavebního úřadu nevnímá jako dostatečně odůvodněné. Nesouhlasí tedy s krajským soudem v tom, že správní orgány nemají povinnost jednotlivě konstatovat splnění každého z uvedených požadavků ve svých rozhodnutích, jak dovodil v odst. 47. napadeného rozsudku. Nepřípustný je podle něj i názor krajského soudu, že měl stěžovatel sám uvést, které požadavky nejsou splněny. Stěžovatel setrvává na tom, že osoby zúčastněné na řízení nepředložily kromě dvou listů (obsahujících prospekt čerpadla a jednoduchý zákres jeho umístění) žádné podklady, které by odůvodňovaly, že stavba splňuje požadavky na výstavbu.

[20] Stěžovatel rozporuje též závěry krajského soudu o tom, že to měl být stěžovatel, kdo si měl udělat představu, zda posuzovaná stavba nezasahuje do požadavků vyplývajících z § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006. Splnění těchto požadavků měly předně tvrdit a prokázat osoby zúčastněné na řízení, což následně měly správní orgány přezkoumatelným způsobem vyhodnotit. Obecné shrnutí, že stavba splňuje požadavky podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006, však přezkoumatelné není. Stěžovateli tudíž není zřejmé, jak předmětnou otázku správní orgány posoudily, čímž byl zkrácen na svých právech, protože jejich úvahy nemohl rozporovat. Dále namítá též přepjatě formalistický výklad § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 ze strany krajského soudu. Považuje za nepřípustné, aby umístění stavby ve vzdálenosti menší než 2 metry od hranice pozemků mohlo být povoleno jenom proto, že ve stěně stavby (tepelného čerpadla) lícující s hranicí stěžovatelova pozemku nejsou žádné otvory. Přestože stěžovatel nepopírá, že větrací otvory tepelného čerpadla směřují do ulice, je stěžejní, že jeho boční stěna se nachází ve vzdálenosti menší než 2 metry od pozemku stěžovatele. Krajský soud nevysvětlil, proč na tepelné čerpadlo nemůže dopadat § 25 odst. 6 věta druhá vyhlášky č. 501/2006, a proto je i v uvedeném napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Stěžovatel dodává, že pokud správní orgány shledaly, že umístění tepelného čerpadla při hranici pozemku odpovídá charakteru zástavby, pak nezkontrolovaly, zda s umístěním ostatních čerpadel vlastníci okolních pozemků souhlasili a tato byla v dané lokalitě řádně povolena.

[21] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů podle stěžovatele spočívá i v tom, že krajský soud v odst. 62. až 66. napadeného rozsudku opomněl vypořádat jeho námitku, že tepelné čerpadlo způsobuje provoz s negativním účinkem na své okolí,

pokračování

takže by s ohledem na tento požadavek územního plánu obce vůbec nemělo být v dané lokalitě umístěno. Nakonec krajskému soudu vytýká, že se odmítl zabývat námitkou ohledně narušení kvality prostředí. Stěžovateli není zřejmé, proč by měl narušení kvality prostředí dokazovat, když je evidentní, že k němu vzhledem k hlučnosti tepelného čerpadla a jeho umístění ve vzdálenosti menší než 2 metry od jeho pozemku dojde. Poukazuje i na to, že argumentace krajského soudu je v tomto ohledu zmatečná, neboť neexistuje jakákoliv návaznost mezi odst. 77. a 78. napadeného rozsudku. Závěrem upozorňuje na to, že narušení kvality prostředí by mělo být u černého stavebníka posuzováno přísněji a účastník řízení (stěžovatel) by měl být více chráněn.

IV.

[22] Žalovaný ve svém vyjádření setrvává na právním posouzení obsaženém v napadeném rozhodnutí a ztotožňuje se s napadeným rozsudkem. Ve zbytku odkazuje na své vyjádření k žalobě a navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

V.

[23] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami stěžovatele, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Absence těchto vad je totiž podmínkou pro věcný přezkum kasačních námitek ze zbylých důvodů. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítl.

[26] Jak je již výše uvedeno, stěžovatel konkrétně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost, protože krajský soud v odst. 45. tohoto rozsudku uvedl, že stěžovatel opomíjí dvě podstatné skutečnosti, i když zmínil jen jednu z nich. K nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak namítá, že krajský soud nezdůvodnil konkrétněji svůj závěr o splnění požadavků podle § 129 odst. 3 stavebního zákona a nevysvětlil, proč na tepelné čerpadlo nemůže dopadat § 25 odst. 6 věta druhá vyhlášky č. 501/2006. Krajskému soudu dále vytýká, že opomněl vypořádat jeho námitku, že tepelné čerpadlo způsobuje provoz s negativním účinkem na své okolí.

[27] Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jestliže neobsahuje určitý výrok, nesplňuje formální náležitosti dle § 54 odst. 2 s. ř. s., nebo také, nelze-li z rozsudku rozpoznat jeho jednotlivé části (záhlaví, výrokovou část, odůvodnění, poučení), jakož i tehdy, chybí-li věcný a obsahový soulad výrokové části napadeného rozsudku a jeho odůvodnění, nebo absentuje-li odkaz na použité právní normy, na nichž správní soud založil právní hodnocení v souzené věci (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, nebo ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007-60). Tyto vady napadený rozsudek nevykazuje.

Zbývá dodat, že nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku nemůže založit ze strany krajského soudu stylisticky nepřesná formulace jedné věty.

[28] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[29] Napadený rozsudek i výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti vyhovuje. Krajský soud v něm dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, přdestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými žalobní argumentaci náležitě vypořádal. V odst. 46. a 47. napadeného rozsudku se věnoval námitce o porušení § 129 odst. 3 stavebního zákona ze strany správních orgánů, a to v míře odpovídající obecnosti této žalobní námitky. Stěžovatel k tomu v žalobě namítal, že stavební úřad překročil hranici legality s důrazem na to, že důkazní břemeno o prokázání podmínek pro dodatečné povolení stavby nese stavebník. K tomu krajský soud ve zmiňovaných pasážích napadeného rozsudku poukázal na to, že stěžovatelovo tvrzení o porušení zásady legality nelze z ničeho dovodit, neboť ze správního spisu neplyne, že by si stavební úřad opatřoval namísto stavebníka podklady pro své rozhodnutí.

[30] Závěr, že na tepelné čerpadlo nemůže dopadat § 25 odst. 6 věta druhá vyhlášky č. 501/2006, pak krajský soud zdůvodnil v odst. 59. napadeného rozsudku, když uvedl, že tepelné čerpadlo nemá žádné stavební otvory ve stěně na hranici pozemku. Konečně v odst. 75. až 79. napadeného rozsudku se v rozsahu odpovídajícím uplatněné žalobní námitce zabýval negativním účinkem provozu tepelného čerpadla na okolí, a to právě i s ohledem na závěry plynoucí ze stěžovatelem odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 6 As 189/2014-38.

[31] Vytýká-li stěžovatel krajskému soudu také to, že se v rámci vypořádání žalobní námitky o nesouladu napadeného rozhodnutí s územním plánem zapomněl zabývat tvrzením o tom, že tepelné čerpadlo představuje provoz s negativním účinkem na své okolí, pak nezbyvá než poukázat na výše zmiňovanou judikaturu, podle níž není úkolem soudu odpovědět na každou jednotlivou dílčí námitku a tuto obsáhle vyvrátit. Přezkumu závěrů o souladu stavby s územním plánem se krajský soud věnoval v odstavcích 62. až 66. napadeného rozsudku, čímž přinejmenším implicitně vypořádal i uvedený argument o tom, zda je tepelné čerpadlo provozem s negativním účinkem.

pokračování

[32] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozsudku totiž není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která znemožňuje přezkoumat napadený rozsudek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Ostatně sám stěžovatel s těmito závěry v kasační stížnosti rozsáhle polemizuje, což by u nepřezkoumatelného rozsudku nebylo možné.

[33] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů, a neshledal ani jinou vadu řízení před krajským soudem s vlivem na zákonnost napadeného rozsudku, shrnuje, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[34] Jedná-li se o kasační námitky podřaditelné pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., stěžovatel předně namítá nesprávné posouzení § 129 odst. 2 stavebního zákona ve vztahu k § 86 odst. 4 téhož zákona a setrvává na svém stanovisku, že žádost o dodatečné povolení stavby neobsahovala předepsanou dokumentaci vyžadovanou vyhláškou č. 499/2006, a proto mělo být řízení o ní zastaveno podle § 86 odst. 4 stavebního zákona.

[35] Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona, *stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.*

[36] Podle § 129 odst. 3 věta první stavebního zákona, *stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.*

[37] Nejvyšší správní soud předně zdůrazňuje, že stěžovatel nebyl stavebníkem, kterému bylo přímo adresováno rozhodnutí stavebního úřadu. V řízení před správními orgány měl

postavení účastníka řízení, neboť je podle § 129 odst. 2 věty osmé stavebního zákona ve spojení s § 109 písm. e) téhož zákona vlastníkem sousedního pozemku, jehož vlastnické právo mohlo být prováděním stavby přímo dotčeno. Tím je tedy předurčen okruh jeho veřejných subjektivních práv, na kterých mohl být v důsledku provádění stavby dotčen a rozsah námitek, které mohl v řízení uplatnit. Jinými slovy stěžovatel byl v souladu s § 89 odst. 4 stavebního zákona užitého podle § 129 odst. 2 věty poslední téhož zákona oprávněn uplatňovat námitky proti záměru (stavbě) v rozsahu, v jaké mohlo být přímo dotčeno jeho vlastnické právo. Nepřísluší mu však postavení osoby nadané právem všeobecné ochrany zákonnosti postupu a rozhodnutí správních orgánů, jak správně upozornil krajský soud.

[38] Cílem přezkumu ve správním soudnictví je totiž *„především efektivní ochrana konkrétních práv osob a jejím prostřednictvím pak i kontrola zákonnosti těchto rozhodnutí. Odrazem shora uvedeného je ostatně i dikce ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., dle něhož náleží aktivní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu pouze tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38). Jak ostatně Nejvyšší správní soud podotkl již ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014-48, *„žalobní legitimace v řízení o přezkumu správního rozhodnutí podle ustanovení § 65 s. ř. s. se obecně vždy odvíjí od konkrétního poškození subjektivního veřejného práva žalobce. Opačný postup by totiž vedl k tomu, že by každý mohl vystupovat jako univerzální dohlížitel na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů a z titulu tvrzeného poškození veřejného zájmu by tak mohl kdokoliv vyvolat soudní přezkum jakéhokoliv rozhodnutí, aniž by takovým rozhodnutím bylo dotčeno jeho konkrétní veřejné subjektivní právo.“*

[39] S ohledem na právě uvedené Nejvyšší správní soud souhlasí s argumentací krajského soudu obsaženou v odst. 43. až 45. napadeného rozsudku, podle níž stěžovatel nedostal své povinnosti tvrdit, že byl v důsledku nepředložení potřebné dokumentace k žádosti o dodatečné povolení stavby a nezastavení řízení o této žádosti podle § 86 odst. 4 stavebního zákona přímo dotčen na svých veřejných subjektivních právech. V žalobě se omezil na obecné konstatování, že bylo zasaženo do jeho práv, protože je nemohl řádně hájit a nedošlo k zastavení řízení, aniž by tato práva konkrétně specifikoval. Namítá-li následně v kasační stížnosti, že dotčení jeho práv je zcela zjevné, neboť v důsledku zastavení řízení by při pokračování v řízení o odstranění stavby došlo k demontáži tepelného čerpadla, které jej obtěžuje nadměrným hlukem, nelze k tomuto upřesnění přihlížet. Řízení o žalobě je ovládáno dispoziční zásadou, a bylo proto na stěžovateli, aby vymezil rozsah soudního přezkumu a uvedl konkrétní žalobní body (srov. například rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Případnou nedostatečnost v konkretizaci uplatněných žalobních bodů pak nelze dohánět v řízení o kasační stížnosti. V něm jsou skutkové novoty nepřipustné (srov. § 109 odst. 5 s. ř. s.).

[40] Pro doplnění k výše uvedenému Nejvyšší správní soud poukazuje i na závěry, které vyslovil v rozsudku ze dne 14. 2. 2006, č. j. 1 Azs 244/2004-49, podle nichž *„soudní přezkum správních rozhodnutí se vždy odehrává v mezích určité a přesně stanovených; stanovit je náležejí žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi ‘obecný přezkum’: to by totiž popíralo smysl institutu žalobního bodu, který právě slouží k tomu, aby činnost soudu nebyla*

pokračování

bezbřehá. Soudům nepřísluší zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám: přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí - tedy to, co žalobce konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů.“

[41] Krajský soud proto v rámci zachování dispoziční zásady, kterou je ovládáno řízení před správními soudy, nebyl oprávněn za stěžovatele domýšlet důvody, pro které by mohla být zasažena jeho veřejná subjektivní práva. Bylo pouze a jen na stěžovateli, aby již v žalobě uvedl, která veřejná subjektivní práva a jak konkrétně byla dotčena. Nejvyšší správní soud zde souhlasí s krajským soudem v tom, že stěžovatel neupřesnil, jaká jeho práva byla zkrácena v důsledku nedoložení potřebné dokumentace v řízení o dodatečném povolení stavby, jehož byl účastníkem, a jakou konkrétní absentující dokumentaci, z níž vyplývá přímé dotčení jeho veřejných subjektivních práv, má v tomto směru na mysli.

[42] S ohledem na výše uvedené tudíž není podle Nejvyššího správního soudu v posuzované věci podstatné, podle jakého ustanovení mělo být řízení o dodatečném povolení stavby zastaveno v případě nedoložení potřebné dokumentace, stejně jako to, zda osobami zúčastněnými na řízení předložená dokumentace byla dostačující pro posouzení jejich žádosti, ani co se rozumí pojmem „přiměřeně“ obsaženým v § 129 odst. 2 stavebního zákona.

[43] Nejvyšší správní soud se s krajským soudem ztotožňuje v tom, že osoby zúčastněné na řízení měly v řízení o dodatečném povolení stavby v souladu s § 129 odst. 3 věta první stavebního zákona prokázat, že stavba splňuje v něm vymezené předpoklady. Úlohou správních orgánů pak bylo splnění těchto předpokladů posoudit. Nelze přitom přehlížet, že předmětem správního řízení bylo dodatečné povolení stavby tepelného čerpadla, jež je zařízením ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) bod 9. stavebního zákona, u které podle § 96 odst. 2 písm. a) téhož zákona postačuje územní souhlas. Hodlal-li přes charakter této stavby stěžovatel rozporovat závěry správních orgánů o tom, že podmínky pro její dodatečné povolení jsou v daném případě splněny, a tedy stavba neměla být dodatečně povolena, měl konkrétně uvést, jak konkrétně zasáhlo případné tvrzené pochybení správních orgánů do jeho veřejných subjektivních práv, jak přiléhavě poukázal již krajský soud v napadeném rozsudku. Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že tato námitka není důvodná.

[44] Je třeba především zdůraznit, že požadavek na uvedení toho, jaká veřejná subjektivní práva stěžovatele a jak byla postupem správních orgánů dotčena, představoval stěžejní argumentaci krajského soudu obsaženou v napadeném rozsudku. Velká část stěžovatelových dílčích námitek uplatněných v kasační stížnosti (nejen v případě právě posuzované námítky) se však mýlí se smyslem této argumentace. Kasační námitky totiž stěžovatel mnohdy formuluje tak, že z napadeného rozsudku vyjímá jednu větu, kterou následně mimo její kontext rozporuje. S ohledem na skutečnost, že smyslem přezkumu v řízení o kasační stížnosti není vyvracet věty vytržené z kontextu přezkoumávaného soudního rozhodnutí, Nejvyšší správní soud svoje další úvahy zaměří na vypořádání smyslu stížnostních námitek. Opačný postup, tedy opětovné vyvracení stěžovatelem vyvracených jednotlivých vět obsažených v napadeném rozsudku, by popíral smysl řízení o kasační stížnosti, které není řízením nalézacím, nýbrž přezkumným.

[45] Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je nezákonný proto, že potvrdil jako správné závěry napadeného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby tepelného čerpadla, které překračuje hlukové limity pro noční dobu. Uvedené považuje za zásadní vadu závazného stanoviska KHS. Přestože souhlasí s krajským soudem, že v odvolání proti napadenému rozhodnutí tuto námitku neuplatnil, dovozuje, že krajský soud měl přesto v rámci materiální spravedlnosti přezkum zákonnosti stanoviska KHS provést. Této námitce Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit.

[46] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že stěžovatel v odvolání neuplatnil věcné námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska KHS, které bylo podkladem rozhodnutí stavebního úřadu, jak shodně dovodil krajský soud. Skutečnost, že by stavba překračovala hlukové limity, ze závazného stanoviska KHS neplyne a ani krajský soud k uvedenému závěru nedospěl. Chtěl-li stěžovatel rozporovat obsah závazného stanoviska KHS, měl tak podle § 149 odst. 7 správního řádu učinit v odvolacím řízení, ze kterého vzešlo napadené rozhodnutí. To však neudělal, jak sám v kasační stížnosti potvrzuje. Nemůže tudíž nyní krajskému soudu vytýkat, že se s poukazem na zásadu subsidiarity (§ 5 s. ř. s.) nemohl zabývat námitkami, které stěžovatel poprvé k této otázce zmínil až v žalobě. Bez významu zde také je, že stěžovatel věcné námitky vůči obsahu závazného stanoviska KHS uplatnil v odvolání proti prvnímu rozhodnutí, které vydal stavební úřad dne 15. 6. 2021, které však žalovaný k prvnímu odvolání stěžovatele zrušil a vrátil věc stavebnímu úřadu. Uvedené první rozhodnutí stavebního úřadu totiž nebylo předmětem přezkumu v napadeném rozhodnutí. Soudní ochrany ve správním soudnictví se však lze domáhat jen v těch případech, kdy žalobce (zde stěžovatel) dříve využije řádné opravné prostředky ve sféře veřejné správy (srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2004, č. j. 3 As 58/2003-51). Nejvyšší správní soud se tedy zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu obsaženými zejména v odst. 67. až 74. napadeného rozsudku (na něž pro stručnost odkazuje) a připomíná, že zásada subsidiarity soudního přezkumu je ústavně konformní (viz například usnesení Ústavního soudu ze dne 5. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 1861/07). Krajský soud tudíž nebyl oprávněn provést přezkum závazného stanoviska KHS v rámci stěžovatelem požadované „materiální spravedlnosti“.

[47] Za opodstatněnou nepovažuje Nejvyšší správní soud ani námitku, podle níž krajský soud dospěl (v odst. 47. napadeného rozsudku) k nesprávnému závěru, pokud dovodil, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné přesto, že správní orgány při úvahách o rozporu záměru s obecnými požadavky na výstavbu neuvedly jednotlivě u každého požadavku, zda mu záměr odpovídá, či nikoliv. Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem má za to, že není třeba jmenovitě vyjmenovávat jednotlivé požadavky na výstavbu, je však zcela nepochybně třeba, aby ze správních rozhodnutí vyplývalo, že tyto požadavky byly alespoň implicitně posouzeny. V nynější věci tomu správní orgány dostály.

[48] Správní řízení je vystavěno na zásadě jednoty řízení. To znamená, že všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení tvoří jeden celek. Z napadeného rozhodnutí a z rozhodnutí stavebního úřadu přitom lze dovodit, že stavba vyhovuje požadavkům podle § 129 odst. 3 stavebního zákona. Stěžovatel se pak mýlí, pokud dovozuje, že se správní orgány nezabývaly splněním těchto požadavků a vypořádaly je jen jednou větou. Z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu lze posouzení splnění požadavků na výstavbu dovodit, neboť se zabýval požadavky vyplývajícími z vyhlášky č. 501/2006 a v rámci toho

pokračování

se věnoval zejména stěžejní „problematické“ otázce týkající se vzájemného odstupu staveb podle § 25 uvedené vyhlášky a s tím souvisejícím aspektem věci, zejména problematice možného působení hluku a narušení kvality prostředí. V podrobnostech lze odkázat na stranu 3 rozhodnutí stavebního úřadu, jakož i na str. 10 až 12 napadeného rozhodnutí. S přihlédnutím k povaze předmětu řízení, kterým bylo dodatečné povolení tepelného čerpadla, je odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů dostačující. Nejvyšší správní soud tudíž souhlasí s krajským soudem v tom, že rozhodnutí stavebního úřadu a napadené rozhodnutí je třeba ve vztahu k posouzení, zda stavba splňuje požadavky na výstavbu podle § 129 odst. 3 stavebního zákona považovat za rozhodnutí přezkoumatelná.

[49] Stěžovatel v této souvislosti namítá i to, že krajský soud nepřipustně otáčí role mezi ním a správními orgány, neboť požaduje, aby právě stěžovatel uvedl, které konkrétní požadavky na výstavbu stavba nesplňuje. Nejvyšší správní soud ze žaloby ověřil, že stěžovatel v rámci uvedené žalobní argumentace vztahující se k požadavkům na výstavbu podle § 129 odst. 3 stavebního zákona pouze v obecnosti uvedl, že stavebník neprokázal splnění požadavků podle § 129 odst. 3 stavebního zákona a že závěr správních orgánů je v tomto ohledu nepřezkoumatelný. Krajský soud k tomu v odst. 47 napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatel netvrdil konkrétní požadavky podle § 129 odst. 3 stavebního zákona, které podle něj nebyly splněny. Na tomto místě je vhodné zopakovat, že rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Pokud stěžovatel tento svůj žalobní bod formulovat pouze v uvedené míře obecnosti, pak krajský soud nepochybil, pokud za něj bližší argumentaci nedomýšlel a námitku vypořádal se závěrem, že stěžovatel rozpor stavby s konkrétními požadavky na výstavbu vyplývajícími z § 129 odst. 3 stavebního zákona netvrdil a nelze tudíž dovodit ani to, jaké konkrétní stěžovatelovo veřejné subjektivní právo bylo dotčeno. Ani uvedená stížnostní námitka tudíž není důvodná.

[50] Neopodstatněnou je podle Nejvyššího správního soudu též námitka, v níž stěžovatel uvádí, že jako účastník řízení nemůže být nucen, aby místo správních orgánů definoval splnění požadavků podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006; opačný závěr podle stěžovatele vyslovil krajský soud v odst. 48. napadeného rozsudku. Uvedený závěr však z odkazované (ani jiné) části napadeného rozsudku neplyne. Krajský soud zde stěžovateli v souladu s již zmiňovanou dispoziční zásadou toliko vytknul, že konkrétně netvrdil, jak měl být zkrácen na svých veřejných subjektivních právech postupem správních orgánů. Domníval-li se stěžovatel, že některý z požadavků podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 nebyl splněn, nic mu nebránilo v žalobě konkrétně uvést, o který z těchto požadavků se jedná a jak v důsledku toho byla zasažena jeho veřejná subjektivní práva; to však neučinil a setrval pouze na obecných formulacích korespondujících textu uvedeného ustanovení vyhlášky.

[51] Stěžovatel dále krajskému soudu vytýká formalistický výklad § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006. Považuje za nepřipustné, aby umístění stavby ve vzdálenosti menší než 2 metry od hranice pozemků bylo povoleno jenom proto, že ve stěně lícující s hranicí pozemku nejsou žádné otvory. S uvedenou námitkou nelze souhlasit již proto, že ji stěžovatel vystavěl na vytržení jedné věty z odst. 59. napadeného rozsudku a vykládá ji izolovaně od ucelené argumentace, kterou krajský soud k uvedené otázce uvedl.

[52] Podle § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006, s ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek. Z citovaného ustanovení tak nepochybně vyplývá, že umístění stavby ve vzdálenosti menší než 2 metry od hranice pozemku není vyloučeno a je přípustné, jsou-li splněny požadavky zde uvedené. Stěžovatel tak fakticky svojí námitkou polemizuje s jednoznačným zněním uvedené vyhlášky, kterou krajský soud pro účely posuzované věci a v žalobě obsažené argumentace vyložil zcela správně.

[53] Umístění stavby na hranici pozemků či ve vzdálenosti menší než 2 metry od hranice pozemku připouští i judikatura Nejvyššího správního soudu. Ten například v rozsudku ze dne 26. 8. 2020, č. j. 4 As 34/2020-23, vysvětlil, že požadavek na dodržení dvoumetrové vzdálenosti od hranice pozemku „není samoúčelný, neboť má chránit oprávněné zájmy vlastníků sousedních pozemků, ať již z hlediska práva na soukromí, pohodu bydlení či např. možnosti údržby pozemku a staveb v blízkosti hranice bez nutnosti vstupovat na cizí pozemek. Výjimky z této zásady by proto neměly být vykládány extenzivně, vždy by měly sledovat nějaký legitimní cíl, měly by být přiznávány pouze v rozsahu nezbytném k dosažení tohoto legitimního cíle a neměly by nepřiměřeným způsobem poškozovat oprávněné zájmy sousedů. V případě řadové zástavby legitimní cíl nepochybně existuje a spočívá zejména v možnosti efektivního využití menšího pozemku k realizaci plnohodnotného bydlení za přijatelnou cenu. V případě, kdy jsou propojeny domy se stěnami stejných rozměrů, přitom toto řešení spravedlivým způsobem vyvažuje zájmy vlastníků sousedních pozemků, jelikož každému z nich umožňuje využít dvoumetrový prostor v okolí hranice výměnou za to, že využití stejného prostoru umožní svému sousedovi.“ Existenci legitimního cíle pro postup podle § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 přitom krajský soud i žalovaný vysvětlili, a to s odkazem na velmi malé a atypické tvary pozemků dané charakterem zástavby. S těmito závěry se v souzené věci ztotožňuje i Nejvyšší správní soud, aniž považuje za potřebné je opětovně rekapitulovat.

[54] Stěžovatel konečně nesouhlasí s úvahou krajského soudu, že by měl doložit tvrzené narušení kvality prostředí. Podle stěžovatele je totiž evidentní, že k tomuto narušení vzhledem k hlučnosti tepelného čerpadla a jeho umístění ve vzdálenosti menší než 2 metry od jeho pozemku dojde. Nejvyšší správní soud i v této souvislosti opět odkazuje na dispoziční zásadu a podotýká, že v žalobě stěžovatel v této souvislosti namítal nezohlednění závěrů vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2015, č. j. 6 As 189/2014-38, a pouze obecně uvedl, že umístěním čerpadla přibude nový zdroj hluku, který výrazně sníží kvalitu prostředí. Krajský soud se se závěry uvedené judikatury vypořádal (viz odst. 75. až 77. napadeného rozsudku) a poukázal na skutkové odlišnosti případů. Správně též upozornil, že pro úspěch uvedené námítky by stěžovatel musel tvrdit a prokazovat podstatnou změnu poměrů v území v důsledku instalace uvedeného tepelného čerpadla, což neučinil. Zbývá doplnit, že hlučností tepelného čerpadla se zabývalo závazné stanovisko KHS, jehož závěry stěžovatel účinně nezpochybnil, když jej ve správním řízení nenapadal, jak sám potvrdil. Z uvedeného důvodu ani tato námitka není opodstatněná.

pokračování

[55] Nejvyšší správní soud pro úplnost uvádí, že za konkrétní kasační námitku způsobilou samostatného posouzení nelze považovat stěžovatelův povzdech nad tím, že v důsledku postupu správních orgánů je zvýhodňován černý stavebník. Podstatou věci bylo posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, tedy jeho souladu s příslušnými ustanoveními stavebního zákona, resp. prováděcích předpisů na věc dopadajících. Pochybení v tomto posouzení ze strany krajského soudu Nejvyšší správní soud nedovodil.

[56] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že ani vady podřaditelné pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. neshledal, neboť všechny stěžejní sporné právní otázky krajský soud posoudil správně.

VI.

[57] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[58] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v tomto řízení úspěšný, a právo na náhradu jeho nákladů tudíž nemá. Žalovanému jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[59] O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 5 za použití § 120 s. ř. s. tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim v řízení neuložil žádnou povinnost, ani k přiznání náhrady nákladů tohoto řízení uvedeným osobám neshledal důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu